

UZASADNIENIE

T. R. został oskarżony o to, że w okresie od 1 grudnia 2010 roku do 18 września 2013 roku, będąc pracownikiem firmy (...) Sp. z o.o., w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem przywłaszczył pieniądze w kwocie 123.156,29 zł powierzone mu przez kontrahentów firmy jako zapłata za dostarczony towar, w celu przekazania do kasy Spółki, czego nie uczynił, działając tym samym na szkodę Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł.

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt V K 368/16, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

- oskarżonego T. R. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czym wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu T. R. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu T. R. w pkt. 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;
- na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. R. środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu przedstawiciela handlowego na okres 3 lat;
- zwolnił oskarżonego T. R. od obowiązku uiszczania kosztów sądowych, w całości koszty te przenosząc na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o., która na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425 § 1 i 2 k.p.k., zaskarżyła powyższy wyrok w zakresie orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu T. R..

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzuciła rażąco niewspółmierność kary przez przecenienie występujących w sprawie okoliczności łagodzących jak brak uprzedniej karalności oskarżonego i przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś niedocenienie ustalonych przez sąd okoliczności obciążających jak warunki popełnienia przestępstwa, motywacja oskarżonego czy wysoka społeczna szkodliwość czynu, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. kary nieodpowiadającej jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., tj. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i zawieszenie jej wykonania na okres 3 lat próby, a zatem kary niewspółmiernie niskiej do rozmiaru szkody wyrządzonej przez oskarżonego oraz do zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

W konkluzji apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 1 i 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności bez zawieszania jej wykonania na okres próby oraz o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił.

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Zostały one bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz były logicznie i wyczerpująco, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w pisemnych motywach wyroku.

Sąd rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał też na przesłanki dokonanej oceny dowodów. Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkowałyby uniewinnieniem oskarżonego T. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu przestępczego albo koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Również orzeczenie o karze zawarte w zaskarżonym wyroku, w ocenie sądu odwoławczego jest prawidłowe i nie wymaga zmiany. Sąd rejonowy w sposób wnikliwy i rzetelny rozważył wszystkie okoliczności niniejszej sprawy i wymierzył oskarżonemu za przypisany mu czyn przestępczy karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, która to kara nie nosi znamion rażąco niewspółmiernie łagodnej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i która odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k. Nie ma zatem podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

W utrwalonym orzecznictwie wskazuje się, że „rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawdliwą” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt II AKa 266/10, opubl. LEX nr 686862).

Kontrola instancyjna skarżonego rozstrzygnięcia pozwoliła natomiast na stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji kierował się i w pełni uwzględnił zasady i dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 k.k., nie naruszając przy tym granic swobodnego uznania sędziowskiego. Sąd w sposób właściwy uzasadnił swój pogląd dotyczący prawidłowej reakcji karnej na popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Za słuszne należy przy tym uznać stanowisko sądu rejonowego, zgodnie z którym orzeczenie wobec oskarżonego kary w rozmiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 nie jest nadmiernie łagodnym rozstrzygnięciem. Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż prawidłowo sąd pierwszej instancji postawił w stosunku do oskarżonego T. R. dodatnią prognozę kryminologiczną – oskarżony nie był dotychczas karany, nie jest sprawcą zdemoralizowanym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które w znacznej mierze przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zachowanie T. R., choć zakwalifikowane jako czyn ciągły, trwające 2 lata i 9 miesięcy, a zatem dosyć długo, słusznie w ocenie sądu odwoławczego, sąd pierwszej instancji nazwał zachowaniem o charakterze incydentalnym – oskarżony T. R. dopuścił się bowiem takiego zachowania po raz pierwszy w swoim życiu, a z okoliczności sprawy można wnosić, iż wymierzona mu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby przyczyni się do kształtowania w oskarżonym prawidłowych postaw i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa.

Nie ma również racji skarżąca wyrok sądu meriti pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o., iż sąd pierwszej instancji w niedostateczny sposób rozważył okoliczności łagodzące i obciążające. Analiza pisemnych motywów skarżonego rozstrzygnięcia prowadzi sąd odwoławczy do wniosku, iż sąd rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące w postaci przyznania się do popełnienia zarzucanego czynu, złożenia obszernych wyjaśnień i uprzednią niekaralność oraz wszystkie okoliczności obciążające w postaci popełnienia przestępstwa w warunkach czynu ciągłego, w stosunkowo długim okresie czasu, z niskich pobudek w postaci li tylko chęci zysku, a także – co akcentuje pełnomocnik pokrzywdzonej Spółki – znaczną wysokość szkody. Żadna ze wskazanych okoliczności nie została przez sąd meriti pominięta. Treść apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – pokrzywdzonej przestępstwem Spółki – ma więc jedynie polemiczny charakter.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, wymierzając oskarżonemu T. R. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, sąd pierwszej instancji w dostatecznym stopniu uwzględnił ujawnione w toku sprawy okoliczności dotyczące popełnionego czynu oraz jego sprawcy. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania stanowi właściwą odpłatę za popełnione przestępstwo oraz uwzględnia potrzebę kształtowania właściwych postaw społecznych. Trzeba również podkreślić, iż w przypadku ponownego popełnienia przestępstwa, bądź nieprzestrzegania obowiązującego porządku prawnego przez oskarżonego T. R. może zostać zarządzone wobec niego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając zatem powyższe na uwadze, orzeczona wobec oskarżonego T. R. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby 3 lat w ocenie sądu odwoławczego nie nosi znamion kary rażąco niewspółmiernie łagodnej w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie podniesione wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za niezasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie, iż w przypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.